

Η ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΟΨΗ ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΦΥΣΗ

Τα τραγούδια των ανθρώπων μιλούσαν και μιλούν πάντα για τη μαγεία της γυναίκας. Μιλούν και τραγουδούν, άλλοτε με χαρά κι άλλοτε με θλίψη και με καημό, για τον ρόλο που η γυναίκα έπαιζε στην ζωή των ανδρών. Τα τραγούδια αυτά συχνά ξεφεύγουν από την ανθρώπινη γυναικεία μορφή και απευθύνονται στη φύση σαν να ήταν κι αυτή μια σαγηνευτική γυναίκα ή μια σκληρή μάγισσα.

Έτσι ακούγονται λόγια για τη «σαγηνεύτρα θάλασσα», για τη «μάνα γη», για την «άπονη φύση» και πολλά άλλα, που μέσα από μια ενστικτώδη ανάγκη εκδήλωσης, ο άνθρωπος δημιουργεί και τραγουδά για να εκφράσει τα συναισθήματά του.

Αυτό που μας αφορά κυρίως είναι η προσφώνηση που γίνεται στη φύση σαν να ήταν γυναίκα. Το γυναικείο άρθρο χρησιμοποιείται πολύ συχνά και πάντα εκφράζει μια όψη των πραγμάτων. Φυσικά πολλά μέρη της φύσης είναι αντρικού γένους και αν θελήσουμε να εμβαθύνουμε στην επιλογή του γένους αυτού που γίνεται από την ίδια την γλώσσα, θα δούμε ότι αυτή δεν είναι τυχαία. Όσα αντικείμενα έχουν θηλυκό γένος, παρουσιάζουν γυναικεία γνωρίσματα και όσα έχουν αρσενικό, παρουσιάζουν αντρικά. Για να φανεί αυτή η αλήθεια, θα πρέπει να δοθούν παραδείγματα για τα γνωρίσματα αυτά πάλι μέσα από τη φύση.

Αν πάρουμε σαν πιο απλό και ξεκάθαρο παράδειγμα των δύο ρόλων μέσα στη δημιουργία την ύπαρξη αρσενικού και θηλυκού γένους στα θηλαστικά, θα δούμε την εξής ουσιαστική διαφορά μεταξύ τους. Μιλώντας πάντα για τη σωματική διάπλαση και τον ρόλο που αυτή εξυπηρετεί, βλέπουμε ότι το αρσενικό είναι αυτό, που μέσα από το σώμα του δίνει το σπέρμα για τη δημιουργία ενός νέου όντος. Το θηλυκό πάλι από την πλευρά του δέχεται το σπέρμα αυτό, γονιμοποιείται και το γαλουχεί όσο χρειάζεται. Έχουμε δηλαδή τους δύο ρόλους, τον δότη και τον δέκτη, που είναι εξίσου σημαντικοί για την διαίωνηση του είδους. Κανένας δεν μπορεί να υπάρξει χωρίς τον άλλον.

Το ίδιο ισχύει σε όλα τα βασίλεια της γης, έστω και αν δεν είναι τόσο εμφανές. Η ίδια η επιφάνεια της γης, το χώμα, γίνεται μια απαραίτητη σκέπη για όλους τους σπόρους που φυτεύονται μέσα της. Η γη λειτουργεί σαν μάνα, σαν μή-

τρα, που επωάζει τα φυτά και τα εκφράζει σαν δέντρα, λουλούδια, λαχανικά. Η θάλασσα, από μια άλλη άποψη, είναι κι αυτή μια μήτρα όλων των θαλάσσιων όντων που ζουν μέσα σε αυτήν. Χωρίς τη θάλασσα, δεν θα υπήρχαν αυτά τα όντα, δεν θα υπήρχε η θαλάσσια ζωή.

Ούτε η γη ούτε η θάλασσα ούτε και οποιοδήποτε άλλο παράδειγμα αν μελετήσουμε, δεν είναι δυνατό να υπάρξουν μόνα τους και να λειτουργήσουν σαν μήτρες των όντων, αν δεν υπάρχει πάντα και ο δότης που τους δίνει τη ζωή, τον απαραίτητο σπόρο δύναμης. Έτσι φτάνουμε στο αρσενικό στοιχείο, που στην περίπτωση της γης είναι ο ήλιος, ο ουρανός. Είναι τα στοιχεία της φύσης που επηρεάζουν τη γη και τη θάλασσα και δημιουργούν μέσα τους τις απαραίτητες αλλαγές για τη γονιμοποίηση και δημιουργία νέας ζωής.

Η παρουσία των δύο όψεων μέσα στη φύση μπορεί να επεκταθεί παντού σε όλα τα στοιχεία και τα φαινόμενα. Ακόμα και σε πιο αφηρημένα αντικείμενα, έχει πια γίνει παραδεκτό ότι υπάρχουν δύο μορφές που είναι απαραίτητο να συνυπάρξουν, για να δομήσουν ένα νέο στοιχείο. Ένα πολύ καθαρό παράδειγμα είναι ο ηλεκτρισμός, που όλοι γνωρίζουμε ότι έχει ένα θετικό και ένα αρνητικό πόλο. Μόνον η ένωση των δύο αυτών πόλων μπορεί να δώσει τον σπινθήρα που κατόπιν θα γίνει φως, θερμότητα, κίνηση κτλ.

Μέσα σε όλα τα μέρη της φύσης, ακόμα και σ' ένα απλό άτομο, υπάρχουν οι δύο όψεις, χωρίς φυσικά να έχουν τη

γνωστή αντρική και γυναικεία εμφάνιση. Απλά είναι δύο αντίθετες δυνάμεις, που μόνο όταν συνυπάρξουν αρμονικά, μπορούν να δομήσουν ένα σύνολο. Το άτομο π.χ. έχει την κεντρική δύναμη του πυρήνα και την περιστροφική δύναμη των ηλεκτρονίων. Η αρμονική λειτουργία τους διατηρεί το άτομο αυτό σε ύπαρξη. Μια οποιοδήποτε παρεκτροπή καταστρέφει το άτομο προσωρινά ή ολοκληρωτικά.

Σε όλα αυτά τα παραδείγματα και πολλά άλλα που μπορούν να μελετηθούν παρατηρείται πάντα η δεκτικότητα της μιας όψης από την άλλη. Δηλαδή τα ηλεκτρόνια του ατόμου δέχονται την κινητήρια ώθηση του πυρήνα και ακολουθούν τη ροή του. Η γη δέχεται την ακτινοβολία του ήλιου και τη διαχέει στους σπόρους. Ο ένας πόλος του ηλεκτρισμού δέχεται την ένωση με τον άλλο και έτσι γίνεται παραγωγικός. Στο ανθρώπινο επίπεδο, λόγω της σωματικής διάπλασης των ανθρώπων, η δεκτικότητα είναι λειτουργία και χρέος της γυναίκας και η δοτικότητα του άντρα. Έτσι μόνο μπορεί να γεννηθεί ένας νέος φυσικός απόγονος και να διαιωνισθεί το ανθρώπινο είδος.

Παρόλον ότι θα ήταν πολύ απλό να λειτουργούν όλα ομαλά και να υπάρχει μια αρμονική συμβίωση μεταξύ άντρα και γυναίκας, εντούτοις είναι ολοφάνερο ότι αυτό δε συμβαίνει. Αντίθετα, τα προβλήματα εντείνονται καθημερινά και ούτε ο ένας ρόλος ούτε ο άλλος δεν εκπληρώνεται όπως θα έπρεπε. Ενώ η φύση μοιάζει απλά να αποδέχεται αυτό που πρέπει να κάνει για να διατηρηθεί σε ύπαρξη, ο άνθρωπος έρχεται σε συνεχείς συγκρούσεις με το σύντροφό

του, τον ίδιο του τον εαυτό και φυσικά όλο του το περιβάλλον. Γιατί όποιος δεν τα έχει καλά με τον εαυτό του φυσικό είναι να παλεύει με τους πάντες και τα πάντα, για να βρει μέσα από αυτούς μια δικαίωση, που πιθανό να μη δικαιούται.

Τα αίτια της δυσκολίας μιας αρμονικής συνύπαρξης είναι πολλά και θα μελετηθούν αργότερα εκτενώς. Τα αίτια αυτά έχουν οδηγήσει τη γυναίκα στην απόρριψη ή παραποίηση του ρόλου της. Δε θέλει να γίνει ο δέκτης του άντρα, δε θέλει να λειτουργήσει σαν μια μάνα, που όχι μόνο μεγαλώνει τα παιδιά του, αλλά και αναπτύσσει τις ιδέες του και ενισχύει την ύπαρξή του.

Δεν αποδέχεται η γυναίκα το ρόλο της μάνας γης, που χαρά της είναι να καρποφορήσει και να προσφέρει τα δώρα της σ' όλα τα όντα. Έτσι μάχεται την ίδια της τη φύση, τη γυναικεία της όψη, παλεύει την αντρική παρουσία, προσπαθεί να πάρει τη θέση της και δημιουργεί μια συνεχή αναστάτωση. Αίτιος για όλα αυτά είναι εξίσου και ο άντρας που έχει εκμεταλλευθεί τη γυναίκα, αλλά και η γυναίκα που άφησε να την εκμεταλλευθούν.

Οι ατέλειωτες προσπάθειες του γυναικείου φύλου να υπεριοχύει του αντρικού, δεν οδηγούν παρά σε μια αντιστροφή των ρόλων μεταξύ εκμεταλλευτού και εκμεταλλεζόμενου. Αλλά αυτό δεν λύνει το πρόβλημα της κοινωνίας. Δεν χρειάζεται άλλο να υπάρχει ένας καταπιεστής και ένας σκλάβος. Χρειάζεται μόνο η συνεργασία των δύο φύλων.

Χρειάζεται να γίνει κατανοητό ότι ο άντρας είναι άντρας και η γυναίκα είναι γυναίκα. Οι ρόλοι τους είναι εξίσου σημαντικοί και απαραίτητοι για τη ζωή του ανθρώπινου γένους. Η συνύπαρξη πρέπει να είναι αρμονική και δημιουργική, για να μπορέσει να καρποφορήσει. Αφού ο άνθρωπος δεν είναι μόνο σώμα αλλά είναι κυρίως πνεύμα, η καρποφόρηση αυτή αφορά, κατά το μέγιστο μέρος, την πνευματική του ανάπτυξη.

Ο γυναικείος ρόλος μέσα στη φύση μπορεί να παρομοιασθεί με μια ανοικτή αγκαλιά, μια μάνα που δέχεται το καθετί χωρίς διάκριση και προσπαθεί να το αναπτύξει και να το βελτιώσει. Δέχεται όμοια το ταπεινό χαμόμηλο, το βελουδένιο ρόδο και την αγκαθωτή τσουκνίδα. Δέχεται τις ευχάριστες και δυσάρεστες όψεις και εργάζεται για να τις καλυτερεύσει. Η γυναίκα, που φτάνει στο σημείο να αποδεχτεί και αυτή όλες τις όψεις του άντρα, γίνεται αυτό που της έχει δοθεί από τη φύση, δηλαδή μια θαυματουργή δύναμη, μια οντότητα με γνώσεις, θα λέγαμε, μαγικές, αφού μπορεί να αξιοποιήσει όλα όσα της δίνονται.

Αν μια γυναίκα λειτουργήσει με αυτή τη δεκτικότητα, τότε και ο άντρας θα αλλάξει. Θα λάβει από την θήλεια ύπαρξη αυτά που του χρειάζονται για να βελτιωθεί και ο ίδιος με τη σειρά του. Όσο η γυναίκα αντιστέκεται και αποφεύγει το ρόλο της, τόσο ο άντρας παλεύει απεγνωσμένα να την κυριαρχήσει. Μεταξύ τους αρχίζει να αναπτύσσεται ένας σιωπηλός πόλεμος και κανένας δε μένει τελικά ικανοποιημένος. Η προσφορά του άντρα δεν είναι θετική, αφού

είναι γέννημα δικής του μαχητικότητας προς κάποιον που τον απορρίπτει. Η αντίδραση της γυναίκας εντείνεται, αφού τα δώρα του άντρα μοιάζουν να είναι καταπιεστικά και ν' αποσκοπούν στην κατάκτησή της από αυτόν. Η απλή, αρμονική συνύπαρξη, που υπάρχει γενικά μέσα στα άλλα βασίλεια της φύσης, χάνει την ισορροπία της στο ανθρώπινο επίπεδο και νέες πλασματικές ανάγκες αναφαίνονται, που απειλούν να διαλύσουν την ίδια την ανθρωπότητα.

Η φύση ακολουθεί την πορεία της και εκφράζεται σύμφωνα με τα δεδομένα προσόντα της. Ο άνθρωπος, αν και φυσικό ον, αντιστέκεται στην εκδήλωση της φυσικής του λειτουργίας. Γιατί άραγε;